

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 6.

15 marca 1922.

TREŚĆ.

DZIAŁ URZĘDOWY:

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
5. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 lutego 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie podgórskim w okręgu sądu okręgowego w Krakowie	74
6. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiatach garwolińskim i łukowskim w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach.	74
7. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lutego 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie radomskim w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie.	75

OKÓLNIKI:

Okólnik № 502/III. A./22 w sprawie zawierania umów	75
Okólnik № 503/I. P. K./22 w przedmiocie pobierania opłat stemplo-
wych od aktów zbycia nieruchomości	76
Okólnik № 505/B. R./22 w sprawie przyznania jednorazowego do-
datku dla funkcjonariuszów państwowych.	78
Okólnik № 506/B. R./22 w przedmiocie wykonywania postanowień,
zawartych w przepisach rachunkowo-kasowych	79

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 263/II. O. P./22 w przedmiocie rewizji wykazów osobowych 83

Pismo okólne № 264/B. R./22 w sprawie przedłużenia terminu ulgowego 84

RUCH SŁUŻBOWY. 85

KONKURSY 88

DZIAŁ URZĘDOWY.

5.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 lutego 1922 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie podgórskim w okręgu sądu okręgowego w Krakowie.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 roku (Dz. Praw państwa austriackiego № 59-1868 roku) w przedmiocie dyzlokacji sądów, zarządzam w okręgu sądu okręgowego w Krakowie co następuje:

§ 1. Wylacza się z właściwości terytorjalnej sądu powiatowego w Skawinie gminy: Borek Fałęcki, Kobierzyn i Jugowice wraz z należącymi do tych gmin obszarami dworskimi i włącza się je do właściwości terytorjalnej sądu powiatowego w Podgórzu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 maja 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

6.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 1922 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiatach garwolińskim i łukowskim w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju (Dz. Pr. № 14 poz. 170) zarządzam w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach co następuje:

§ 1. Przenosi się siedzibę sądu pokoju w Miastkowie do Stoczka; nadaje się sądowi temu nazwę: „Sąd pokoju w Stoczku”; wylacza się z właściwości terytorjalnej tego sądu gminę Miastków.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Garwolinie gminę Miastków.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

7.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lutego 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie radomskim w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170) zarządzam w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie co następuje:

§ 1. Znosi się sądy pokoju w Koniecpolu i w Pajęcznie.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Kłomnicach gminy: Dąbrowe, Zieloną i Koniecpol.

§ 3. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Gidlach gminę Maluszyn.

§ 4. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Brzeznicy gminy: Pajęczno, Rząśnia i Sulmierzyce.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

OKÓLNIK № 502 III. A. 22

w sprawie

zawierania umów.

Do Panów prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie, Poznaniu, Toruniu, we Lwowie, Krakowie oraz Ziem Wschodnich do Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Ziem Wschodnich, oraz do wiadomości Departamentu Ziem Zachodnich.

Ministerstwo Sprawiedliwości podaje do wiadomości i ścisłego przestrzegania treść pisma Najwyższej Izby Kontroli Państwa z dnia 12 grudnia 1921 r. L. 14385/21.

„Odpis. „Kontrola Państwowa. Najwyższa Izba Kontroli dnia 12 grudnia 1921 r. № 14385/21 Do Ministerstwa Sprawiedliwości. Zgodnie z art. 6 ustawy o Kontroli Państwowej z dnia 3 czerwca r. b. (Dz. Ust. № 51, poz. 314) do zadań kontroli faktycznej gospodarki i administracji państwowej należy między innymi i badanie umów oraz wszelkich zobowiązań.

W myśl uchwały Zjazdu Prezesów Izb Okręgowych Kontroli Państwowej, jaki odbył się w dniach 25/X—7/XI r. b. Najwyższa Izba Kontroli Państwowej uprasza o wydanie odnośnych zarządzeń, by podległe Ministerstwu Departamenty, względnie oddziały samodzielne lub urzędy główne nadsyłały do Najwyższej Izby względnie Izdom Okręgowym Kontroli Państwowej, odpisy wszelkich umów, bądź opiewających na sumę od 10 milionów wwyż bądź zawartych na termin dłuższy niż pół roku niezwłocznie po zawarciu tych umów, a niezależnie od tego o nadsyłanie w pierwszych dniach każdego miesiąca wykazu wszystkich w ciągu ubiegłego miesiąca zawartych umów.

W wykazie miesięcznym należy zaznaczyć, które z tych umów były już do Kontroli w odpisach przesłane i wyszczególnić:

- a) datę zawarcia umowy,
- b) firmę, z którą umowa zawarta,
- c) przedmiot dostawy,
- d) ilość przedmiotów,
- e) cena w walucie pol. czy też zagranicznej,
- f) wysokość wypłaconej zaliczki,
- g) termin trwania umowy,
- h) uwagi.

Ponadto Najwyższa Izba uprasza Ministerstwo o zarządzenie, aby podległe mu urzędy przy zawiadamianiu odnośnych okręgowych Izb Kontroli o zawartych umowach, postępowały w sposób powyżej wskazany. Prezes Najwyższej Izby Kontroli Państwowej: Jan Zarnowski. Naczelnik Wydziału Personalnego: K. Pęcherzewski”.

Warszawa, dnia 7 marca 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

OKÓLNIK № 503 I. P. K./22

w przedmiocie

pobierania opłat stemplowych od aktów zbycia nieruchomości.

Do Panów Prezesów sądów okręgowych i do Panów Notarjuszów na Ziemiach Wschodnich.

Z otrzymanych przez Ministerstwo Skarbu wiadomości wynika, że od wielu aktów sprzedaży nieruchomości, sporządzonych po 6 listopada 1919 r. t. j. po ogłoszeniu rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich z dnia 23 października 1919 r. o podatku stemplowym (Dz. U. Zarz. C. Z. W. № 26 poz. 273), strony dotąd nie uiściły opłat stemplowych, przez co Skarb Państwa poniósł znaczne straty.

Celem zapobieżenia temu nienormalnemu stanowi rzeczy, oraz ściągnięcia należnych Skarbowi Państwa opłat stemplowych, zwracam uwagę pp. Notarjuszów, że obecnie na mocy rozporządzenia z dnia 19 lipca 1916 r.

o poborze opłat stemplowych, rozciągniętego na Ziemię Wschodnie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1921 r. (Dz. U. № 82 poz. 567), należy pobierać opłatę stemplową w wysokości 6% od umów o przejście własności nieruchomości przy sporządzeniu aktu, a w każdym razie przed wydaniem którejkolwiek stronie wypisu (z czym jest równoznaczne z zaprojektowaniem treści do wykazu hipotecznego) najpóźniej jednak w ciągu trzech tygodni od dnia sporządzenia aktu. W razie pobrania opłaty przy sporządzeniu aktu notariusz winien w końcu aktu przed podpisem stron wymienić wysokość pobranych na rzecz Skarbu opłat, stosownie do trybu, przyjętego w okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego. Ponadto w porozumieniu z Ministrem Skarbu polecam pisarzom hipotecznym i urzędnikom, pełniącym funkcje starszych notariuszów, ażeby:

- a) przy wciąganiu umów o przewłaszczeniu nieruchomości do księgi hipotecznej (względnie przy ich zatwierdzaniu) sprawdzali, czy opłata stemplowa została uiszczona, a to nie tylko od ostatniej umowy, ale i od umów poprzednich, o ile były one sporządzone po dniu 6 listopada 1919 r.;
- b) co do wszystkich umów o przejście własności nieruchomości, zawartych po dniu 6 listopada 1919 r., przy których sporządzeniu notariusz nie pobrał należnej opłaty stemplowej, w wysokości 5% od umów, zawartych do 13 listopada 1921 r. włącznie i w wysokości 6% od umów, zawartych po tej dacie, jeśli przytem opłata ta nie była pobrana przy wniesieniu aktu do księgi hipotecznej (względnie przy zatwierdzeniu aktu), sporządzili, celem dodatkowego wymierzenia opłaty, wykaz, obejmujący następujące rubryki: 1) pozycję wykazu, 2) numer repertorium i datę aktu, 3) imiona i nazwiska oraz adresy stron, a jeśli strony zawarły umowę przez pełnomocników, to także imiona i adresy tychże, 4) treść aktu (rodzaj czynności i określenie przedmiotu), 5) sumę, według której należy obliczyć opłatę, 6) sumę opłaty i 7) uwagi, i ten wykaz przesyłali Izbie Skarbowej. Za czas ubiegły należy taki wykaz sporządzić i przesłać Izbie Skarbowej w ciągu trzech miesięcy od daty niniejszego rozporządzenia.

Zarządzenie, zawarte w punkcie b), dotyczy również notariuszów, którzy nie złożyli swoich ksiąg i repertoriów do archiwum hipotecznego lub którzy sami zarządzają archiwami notarialnymi, z tem zastrzeżeniem, aby sporządzony wykaz przesłali pisarzowi hipotecznemu (urzędnikowi, pełniącemu funkcje starszego notariusza), celem sprawdzenia co do każdej pozycji wykazu, czy nie wniesiono opłaty przy wciągnięciu umowy do księgi hipotecznej, względnie przy zatwierdzeniu aktu trybem, przewidzianym w art. 157—192 ustawy notarialnej. Pisarz hipoteczny (urzędnik, pełniący funkcje starszego notariusza) powinien oznaczyć dokonane wpłaty w rubryce 7 wykazu i po sprawdzeniu przesłać go Izbie Skarbowej.

Warszawa, dnia 9 marca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 505/B. R./22

w sprawie

przyznania jednorazowego dodatku dla funkcjonariuszów państwowych.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów uchwaliła w dniach 27 lutego i 6 marca 1922 r. przyznać wszystkim funkcjonariuszom państwowym jednorazowy dodatek w wysokości ogółem 40% uposażenia miesięcznego, składającego się z płacy zasadniczej, dodatku za wysługę lat i studja wyższe i dodatku drożyzniowego, z wykluczeniem natomiast wszelkich innych dodatków.

Uprawnionymi do otrzymania jednorazowego dodatku są wszyscy funkcjonariusze państwowi, pozostający na służbie państwowej najmniej od 1 lutego 1922 r. i pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 65, poz. 429—436), tudzież pracownicy kontraktowi, pozostający w służbie conajmniej od 1 lutego 1922 r., których wynagrodzenie ustalono po myśli zasad zawartych w ustępie 3-cim zarządzenia Prezydium Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868 (patrz okólnik № 386 O. I./21 Dz. Urz. № 12).

Jednorazowy dodatek wypłacić należy również djetarjuszom, tudzież pomocnikom i pomocnikom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austriackich wszystkich Ministerstw z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. Ust. P. № 21), a ponadto pomocnikom woźnych, zastępcom egzekutorów i kursorom przyjętym na czas nieograniczony za stałym wynagrodzeniem miesięcznym, o ile pozostają w służbie przynajmniej od 1 sierpnia 1921 r. Wyłączeni są natomiast od jednorazowego dodatku pracownicy kontraktowi, przyjęci na czas w ustawie z góry oznaczonej, a nadto ci, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonariusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, pracownicy sezonowi i czasowi, wreszcie z pośród funkcjonariuszów, odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonariusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorii niższych funkcjonariuszów należy wypłacić połowę jednorazowego dodatku, przypadającego dla funkcjonariuszów niższych, pobierających uposażenie 1 i 2 stopnia płacy.

Wydatek spowodowany wypłatą jednorazowego dodatku należy księgować na § 1, poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą „Doraźne zasiłki”.

Jednorazowy dodatek w wysokości 40% uposażenia miesięcznego wypłaconego funkcjonariuszom państwowym w miesiącu marcu r. b., wypłacić należy w dniu 15 marca, przyczem przy wymiarze tego dodatku należy uwzględnić płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat, dodatek za studja wyższe, uzupełniony w myśl okólnika № 486 B. R./22 oraz dodatek drożyzniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym dla miast Warszawy i Łodzi, dla sędziów zaś i prokuratorów dodatki starszeństwa; wszelkich innych należności i dodatków nie należy natomiast uwzględniać przy wymiarze jednorazowego dodatku.

O wysokości kwoty, wypłaconej tytułem jednorazowego dodatku władze asygnujące obowiązane są niezwłocznie po dokonaniu wypłaty zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 9 marca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 506/B. R./22

w przedmiocie

wykonywania postanowień, zawartych w przepisach rachunkowo-kasowych.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Ministerstwo Skarbu rozesłało wszystkim ministerstwom i władzom centralnym okólnik z dnia 8 lutego 1922 r. L. G. U. K. 468 W. A. K., z którego ustęp, zawierający wskazówki do wykonywania postanowień, objętych przepisami rachunkowo-kasowymi podaje poniżej w dosłownym brzmieniu do wiadomości i ścisłego zastosowania:

„B. Co do poszczególnych kwestji.

Do §§ 14 i 89 Przep. rach. kas. Kredyty dla władz okręgowych winny być otwierane tylko w Kasach Skarbowych, znajdujących się w siedzibach odnośnych władz, lub też mogą być pozostawione częściowo bądź całkowicie na rachunku w Izbach Skarbowych.

Wypłaty w innych Kasach Skarbowych poza siedzibą władzy asygnującej odbywać się mają na zasadzie postanowień § 34 Przep. rach. kas.

Postępowanie takie ułatwia uzgadnianie wyciągów z księgi kredytów władzy okręgowej z księgami Kasy Skarbowej, znajdującej się w miejscu, jak również upraszcza manipulację otwierania kredytów.

Kredyty na emerytury, zasiłki wojskowe, ogólny zarząd skarbowy i zwrot sum nadpłaconych — pozostawia się na rachunku Izby Skarbowej. Co do wypłat emerytur, zasiłków i wydatków z ogólnego zarządu skarbowego — Izba Skarbowa wydaje ogólne upoważnienie Kasom do ich uskutecznienia, względnie realizowania odnośnych asygnat na rachunek kredytu, pozostającego w rozporządzeniu Izby, przyczem Izba obowiązana jest czuwać nad prawidłowym zużywaniem tego kredytu i troszczyć się o ewentualne jego zwiększenie w razie potrzeby.

Do §§ 50—51 Przep. rach. kas. O przyznaniu zwrotu sum, niewłaściwie lub nadmiernie wpłaconych, orzeka według kompetencji władza II lub III instancji, która również wystawia asygnacje.

Wyjątki od tej reguły mogą być dopuszczalne za specjalnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Jeżeli zwrot dotyczy nadpłaty z działu przychodów, administrowanych przez władzę I instancji, która prowadzi księgę przychodów budżetowych, bieg postępowania jest następujący:

Władza I instancji, do której wpłynęła prośba płatnika o zwrot nadpłaty, bada stan sprawy na podstawie ksiąg i ewentualnie dowodów kasowych, jeżeli jeszcze nie zostały odesłane (§ 78 Przep. rach. kas.), i akta

w tej sprawie wraz z wnioskiem przedkłada władzy II instancji, która orzeka o zwrocie i wystawia asygnację na kwotę, podlegając zwrotowi.

W wypadkach, gdy odnośne dowody kasowe znajdują się u władzy II instancji, władza ta sprawdza nadpłatę na podstawie tych dowodów przed wydaniem orzeczenia i zaznacza na nich zarządzenie zwrotu.

O wystawieniu asygnacji i o zrealizowaniu jej zawiadamia władza II instancji władzę I instancji, celem odpisania w księdze przychodów odnośnej kwoty z należności i uiszczenia.

Na zwroty kwot, nadpłaconych w latach ubiegłych może być do dyspozycji władzy okręgowej przekazana przez Izbę Skarbową z otwartego jej ogólnego na dany cel kredytu odpowiednia część tego kredytu, jeżeli jest to wskazane ze względu na większą ilość zwrotów i potrzebę szybkiego ich asygnowania; natomiast w sporadycznych wypadkach asygnację na zwrot nadpłaty posyła się do Izby Skarbowej celem upoważnienia właściwej Kasy do dokonania wypłaty.

Do § 52 Przep. rach. kas. Zaliczanie nadpłat na poczet należności przyszłego okresu budżetowego może być zastosowane tylko do należności tego samego rodzaju, zaliczanie zaś nadpłat na poczet należności okresu bieżącego może odnosić się do należności innego rodzaju. W pierwszym wypadku zapisuje się w księdze przychodów budżetowych (względnie w rejestrze biernym lub księdze poborowej) w przedziałce uiszczeń całą kwotę wpłaconą, t. j. łącznie z nadpłatą i niezależnie od tego przy rocznym zamykaniu księgi uwidacznia się nadpłatę w celach ewidencyjnych w osobnej przedziałce, z której przenosi się ją do nowej księgi celem odpisania z należności i następnego roku (ustęp końcowy § 70 Przep. rach. kas.). W drugim wypadku odnośna władza zwraca się do Izby Skarbowej celem odpisania nadpłaty w ogólnej księdze przychodów na jednym rachunku i dopisania jej na innym, przy wzajemnym powołaniu się na odnośne rachunki, a po otrzymaniu od Izby Skarbowej uwiadomienia o dokonaniu tego przeniesienia, czyni to samo w swojej księdze przychodów i w wykazach szczegółowych.

Powyższe sposoby regulowania zarachowań nazywają się „sposobami rachunkowymi” w przeciwieństwie do przeprowadzek kasowych, dokonywanych w dziennikach.

Do § 63 Przep. rach. kas i § 53 Instr. Postanowienia tych paragrafów, odnoszące się do wysokości zaliczek, wymienionych w ustępach 1, 2 i 3 a, a mianowicie, iż wysokość tych zaliczek nie może przekraczać 5% względnie 10% sumy „otwartego kredytu”, należy rozumieć w ten sposób, że wysokość zaliczek oblicza się stale od kredytu, otwartego pierwotnie na okres roczny, i że zaliczki nowe mogą być asygnowane w tej samej wysokości aż do wyczerpania kredytu, oczywiście z zachowaniem warunków, podanych w § 54 Przep. rach. kas.

W okresie przewidywanym budżetowej normy zaliczek stosuje się do kwoty kredytu, wyznaczonego na rok ubiegły.

Władze centralne, oznaczając normy zaliczek dla podległych im władz, podają normy te do wiadomości jedynie Najwyższej Izby Kontroli, a nie zawiadamiają o tem Izb ani Kas Skarbowych, których obowiązkiem jest tylko czuwać nad tem, by wysokość zaliczek nie przekraczała 5%, względnie 10% rocznego kredytu.

Nad przestrzeganiem norm w wymiarze zaliczek, ustanowionych przez władze centralne, czuwać mają Oddziały rachunkowe władz II instancji oraz Izby Kontroli.

Do §§ 57 i 61 Przep. r. k. oraz 35 i 72 Instr. Sumy depozytowe mogą być składane do dyspozycji władzy okręgowej w każdej Kasie skarbowej w okręgu tej władzy, do dyspozycji zaś urzędu niższej instancji, o ile

ten posiada prawo asygnowania i dysponowania depozytami tylko w Kasie Skarbowej, znajdującej się w siedzibie tego Urzędu.

Asygnowanie sum depozytowych odbywa się na ogólnych zasadach do rąk bezpośrednich wierzycieli Skarbu według przeznaczenia tych sum. Władze, do dyspozycji których sumy depozytowe są złożone, nie mają prawa ich podejmować.

W razie koniecznej potrzeby wydania sumy depozytowej np. kaucji przed otrzymaniem wykazów szczegółowych z Izby Skarbowej, względnie z Centralnej Księgowości, władza dysponująca depozytami może wyasygnować odnośną sumę na podstawie kwitu kasowego, złożonego przez interesanta, bądź zaświadczenia Kasy na urzędowym akcie.

Postępowanie takie jest możliwe z tego powodu, że zapisywanie przez Kasę asygnacji na sumę depozytową do odnośnej księgi i realizowanie wypłaty następuje dopiero po zgłoszeniu się odbiorcy (§ 93 Instr.) i po uprzednim upewnieniu się, czy istnieje odpowiednia pozycja przychodowa (§ 72 Instr.).

Do § 62 Przep. r. k. i § 40 Instr. Pod nazwą funduszków specjalnych należy rozumieć fundusze, utworzone na podstawie specjalnych przepisów a nie stanowiące sum depozytowych ani komunalnych. Takiemi są np. w Małopolsce fundusze stypendyjne, fundacje i inne, w b. Kongresówce składki ogniowe.

Dowolne tworzenie funduszków specjalnych jest niedopuszczalne.

Do §§ 70 i 86 Przep. r. k. Uzgodnienie księgi przychodów budżetowych władzy administracyjnej z ogólną księgą przychodów budżetowych Izby Skarbowej odbywa się w ten sposób, że odnośna władza sporządza wyciąg ze swojej księgi, zawierający roczne sumy uiszczeń każdego tytułu budżetowego (§ i poz.) i przesyła wyciąg ten Izbie Skarbowej, która po sprawdzeniu go z ogólną księgą przychodów budżetowych i po zaświadczeniu na nim zgodności, względnie po umieszczeniu swych uwag — w razie niezgodności — zwraca go odnośnej władzy.

Dla umożliwienia sprawdzenia przychodów w tym wypadku, gdy w okręgu jednej Kasy Skarbowej znajduje się więcej (aniżeli jeden) urzędów, administrujących tym samym działem przychodów, Izba Skarbowa księguje przychody każdego z tych urzędów w osobnej przedziałce konta ogólnej księgi przychodów budżetowych, uwidaczniając w nagłówku poszczególnych przedziałek nazwy urzędów, a pod nimi nazwę Kasy, wspólnej dla odnośnych urzędów.

Do §§ 78 i 85 Przep. r. k. Termin wyznaczony „do dnia 25 każdego miesiąca” dla przesyłania władzom przez Izbę Skarbową i Centralną Księgowość wykazów szczegółowych, jest terminem ostatecznym, w granicach którego mieszczą się jednak terminy krótsze dla odsyłania wykazów przychodów niebudżetowych, które winny być odsyłane władzom niezwłocznie po sprawdzeniu i po wciągnięciu z nich sum do ogólnego zestawienia (§ 85 Przep. rach. kas.).

Urzędy Skarbowe Podatków i Opłat Skarbowych, które otrzymują z Kas Skarbowych codziennie wtórniki (duplikaty) dzienników pomocniczych, winny wszelkie niewłaściwe zarachowania, względnie rozliczenia, stwierdzone podczas cenzury i odkontowywania wpływów podatkowych w księgach poborowych sprostować natychmiast w tych dziennikach i zarządzić takie same sprostowanie przez Kasę Skarbową w pierwopisie (oryginale) dziennika pomocniczego. Sprostowanie winno nastąpić w Kasie bezwarunkowo przed odesłaniem pierwopisów dziennika pomocniczego do Izby Skarbowej — w sposób przewidziany w §§ 142 i 144 Instr. Omyłki, stwierdzone już po odesłaniu przez Kasę tych pierwopisów, winien Urząd Skarbowy podać zaraz

bezpośrednio do wiadomości Wydziału III. (rachunkowo-kasowego) Izby Skarbowej celem uskutecznienia sprostowania.

Sprostowanie, dokonywane w dzienniku pomocniczym przez Urząd Skarbowy, odbywa się bądź zapomocą przekreślenia i dopisania (czerwonym atramentem) kwot, jeśli chodzi o przeniesienie ich do innych przedziałek w tym samym dzienniku, bądź też za pomocą odpisania (wyłączenia) i dopisania (przyjęcia), jeśli chodzi o przeniesienie kwot do innego dziennika. Odpisanie i dopisanie uskutecznia się pod ogólną sumą dziennika, przyczem w razie odpisania, należy się powołać na pozycję odpisaną, oraz na dziennik, do którego ją przeniesiono; natomiast w razie dopisania, należy wyszczególnić każdą przeniesioną pozycję i powołać się wzajemnie na dziennik, z którego ją przeniesiono.

Władze, otrzymujące miesięczne wykazy szczegółowe, postępują analogicznie w myśl końcowego ustępu § 78. Przep. r. k., przyczem władze II instancji w razie ujawnienia niedokładności i wykroczeń żądają natychmiast wyjaśnień lub wszczynają dochodzenie, zaznaczając to na wyciągach i dowodach.

Wskazaniem jest, aby władze II instancji, jako władze cenzurujące, prowadziły pamiętnik, służący do notowania usterek, wytkniętych podwładnym urzędom, i ich wyjaśnień. Pamiętnik taki winien zawierać przedziałki na oznaczenie:

1. № porządkowego,
2. daty i № pisma, wystosowanego do Urzędu,
3. nazwy Urzędu, od którego zażądano wyjaśnień,
4. treści usterki,
5. wyjaśnienia Urzędu,
6. ponaglenia do nadesłania wyjaśnień lub zwrotu aktu do dokładniejszego wyświetlenia sprawy,
7. uwagi.

Pismo, wystosowane do urzędu, winno być oznaczone w nagłówku numerem porządkowym pamiętnika i mieć format arkusza referatowego, po którego jednej stronie (połowie) wypisywane, byłyby przez władzę II inst. usterki według punktów, po drugiej zaś stronie (połowie) zamieszczone byłyby przez Urząd wyjaśnienia poszczególnych usterek.

Uzgadnianie wyciągów z ksiąg kredytów (wzór № 19) władzy asygnującej z księgami Kasy Skarbowej polega na sprawdzaniu zgodności sum wypłaconych, przyczem różnice co do pozostałości kredytów, wynikające np. stąd, że władza wystawiła z końcem miesiąca asygnacje, które zostały przez Kasę wciągnięte do ksiąg dopiero w następnym miesiącu, objaśnia się w przedziałce „uwagi“.

Oдноśnie do § 85 (ustęp końcowy) zaznacza się, że dzienniki pomocnicze pozostają w Izbach Skarbowych wraz z ewentualnymi dowodami kasowymi.

Do §§ 82 i 113 Przep. r. k. Co do podatków stałych, opłat skarbowych, akcyz i monopolów państwowych — o których mowa w pp. 6 i 7. § 82 Przep. r. k. — prowadzi Wydział III (rachunkowo-kasowy) tylko rachunki ich wpływów w ogólnej księdze przychodów budżetowych, podczas gdy fachowa cenzura ich wymiarów i zmian w wymiarach, oraz czuwanie nad prawidłowością uiszczeń należy do odnośnych fachowych Wydziałów, które w tym celu otrzymują od Wydziału III dzienniki pomocnicze i ewentualnie wykazy szczegółowe z dowodami, od podwładnych zaś Urzędów Skarbowych specjalne sprawozdania na podstawie odrębnych przepisów, względnie specjalnych rozporządzeń (§ 113 Przep. r. k.).

Do § 84 Przep. r. k. Sprostowywania mylnych zarachowań dokonuje Izba Skarbową:

- a) w wykazach szczegółowych i dziennikach pomocniczych (zastępujących wykazy szczegółowe) w sposób analogiczny do podanego w uwagach do § 78.

W razie konieczności przeniesienia kwoty na taki tytuł budżetowy, dla którego Kasa nie sporządziła w danym miesiącu wykazu szczegółowego, wykaz taki zakłada Izba Skarbową.

Odpowiednio do sprostowań wykazów szczegółowych sprostowuje się także wykazy sumaryczne;

- b) W dziennikach głównych i w dzienniku zbiorowym Izba Skarbową nie może przeprowadzać żadnych sprostowań sposobem rachunkowym, lecz musi zarządzić sprostowanie w Kasie Skarbowej w trybie, przewidzianym w § 109 Przep. r. k.

Do § 110 Przep. r. k. Przedziałka 7 księgi kontowej sum obrotowych (wzór № 31) służy do ujęcia z końcem roku w celach ewidencyjnych każdej takiej pozycji przychodowej, względnie rozchodowej, zapisanej w przedziałce 4, która nie jest pokryta przeciwstawnym obrotem. Jeżeli więc np. kwota rachunku rozchodowego (w przedziałce 4), nie ma pokrycia na rachunku przychodowym (w przedziałce 4) tej samej księgi w tym wypadku, gdy chodzi o obroty w Kasach własnego Okręgu, względnie brakuje dat pokrycia w Kasach innego okręgu (w przedziałce 6), to nie wykreślając kwoty rozchodowej z przedziałki 4, uwidacznia się ją ponadto w przedziałce 7, jako „niewyrównany rozchód” (w tym celu, aby móc wyprowadzić ogólną sumę niepokrytych rozchodów i przenieść następnie poszczególne pozycje do księgi na nowy okres budżetowy.

Niepokryte pozycje tak przychodowe, jakoteż rozchodowe, uwidacznia się w nowej księdze tylko w przedziałkach: 1-ej (z powołaniem się w tej przedziałce w formie ułamka na pozycję roku ubiegłego, patrz § 70 Przep. r. k.), 2-ej, 3-ej, 5-ej i 7-ej, a mianowicie niepokryte rozchody na rachunku rozchodowym, niepokryte zaś przychody na rachunku przychodowym, oddzielając je od pozycji roku bieżącego.

W razie wyrównania takich zaległych pozycji w nowym roku budżetowym, zaznacza się tę okoliczność — niezależnie od odkontowania przeciwstawnych pozycji — także w przedziałce „uwagi“ po stronie rachunku tych pozycji i nie przenosi się ich na dalszy okres budżetowy.

Co do sposobu asygnowania zaliczek i zarachowywaną tak zaliczek, jak i zwrotów na płace będzie wydane wkrótce osobne zarządzenie; narazie dotychczasowe rozporządzenie z 6 i 22 kwietnia 1921 r. L 54 (DB. i 2721) G. U. K. pozostają w mocy”.

Warszawa, dnia 9 marca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 263/II. O. P. 22

w przedmiocie

rewizji wykazów osobowych.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów w okręgach apelacyjnych: warszawskim, lubelskim i Ziemi Wschodnich.

Okólnikami z dnia 22 listopada 1917 r. № 55 i z dnia 22 lutego 1918 r. № 2322/18 Ministerstwo Sprawiedliwości zarządziło prowadzenie wykazów osobowych wszystkich funkcjonariuszy sądowych i prokuratorских.

W myśl dołączonej do tych okólników instrukcji w przedmiocie prowadzenia wykazu stanu służby wszystkie rubryki wykazu osobowego, a w szczególności rubryki dotyczące wykształcenia i przebiegu zajęcia przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej oraz dotychczasowej służby państwowej polskiej winny być wypełnione bardzo dokładnie na podstawie posiadanych dokumentów lub innych wiarogodnych danych i stwierdzone własnoręcznym podpisem urzędnika.

Obecnie z chwilą uchwalenia ustawy o państwowej służbie cywilnej zachodzi konieczna potrzeba przeprowadzenia rewizji wykazów osobowych, ażeby na ich podstawie można przystąpić do wykonania art. 11 tej ustawy, według którego rozróżnia się trzy kategorie urzędników, względnie stanowisk urzędowych, stosownie do wykazanego wykształcenia.

Rewizja ta ma być dokonana w ten sposób, że każdą pozycję karty osobowej należy bezwarunkowo stwierdzić dokumentem, dostarczonym przez odnośnego funkcjonariusza.

W tym celu należy bezzwłocznie wezwać funkcjonariuszów sądowych i prokuratorskich do przedłożenia oryginalnych dokumentów, względnie notarialnie uwierzytelnionych odpisów.

O wykonaniu powyższego zarządzenia oczekuje odpowiedzi najpóźniej do 25 marca 1922 r.

Warszawa, dnia 7 marca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 264 B. R. /22

w sprawie

przedłużenia terminu ulgowego.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej, oraz wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa na obszarze całego Państwa.

Powołując się na pismo okólne № 223/B. R./21 i № 250/B. R./22 zawiadamiam, że okres ulgowy, w ciągu którego mogą być regulowane zaległe rachunki za rok 1921 z pozostałości kredytów ubiegłego okresu, przedłużony został do końca marca 1922 r. z tem, że kasy mogą realizować do dnia 31 marca r. b. włącznie tylko te asygnacje, które będą im doręczane najpóźniej do dnia 25 marca r. b. asygnacje nadesłane do kas po tym terminie, będą zwrócone bez wykonania.

Zawiadamiając o tem, przypominam zarazem treść par. 17-go przepisów rachunkowo-kasowych, w myśl którego o ile po zamknięciu kredytu okażą się niezaspokojone wydatki, z ubiegłego okresu budżetowego, zaspokojenie ich może się odbyć tylko po porozumieniu się Ministerstwa Sprawiedliwości z Ministerstwem Skarbu.

Warszawa, dn. 7 marca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

RUCH SŁUŻBOWY.

MIANOWANI ZOSTALI:

- Antoni Giżycki, sędzia pokoju IV okręgu w Lublinie — sędzią sądu okręgowego w Lublinie od dn. 27 lutego 1922 r.,
Piotr Onichowski — sędzią śledczym zapaśowym sądu okręgowego w Sosnowcu od dn. 27 lutego 1922 r.,
Eugunjusz Augustynowicz — sędzią śledczym wilejskiego sądu okręgowego w Nowogródku od dn. 27 lutego 1922 r.,
Klemens Hermanowski, starszy referent w Ministerstwie Sprawiedliwości — sędzią pokoju VII okręgu m. st. Warszawy od dn. 27 lutego 1922 r.,
Tomasz Sienicki, sędzia śledczy 2 rewiru pow. Pińczowskiego — sędzią pokoju w Pińczowie, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, od dn. 27 lutego 1922 r.,
Andrzej Targoński, tymczasowo sprawujący urząd sędziego pokoju w Kamionce — sędzią pokoju II okręgu w Lubartowie, w okręgu sądu okręgowego w Lublinie od dn. 27 lutego 1922 r.,
Teofil Huma, sekretarz sądu pokoju w Miechowie — sędzią pokoju w Wolbromiu, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach od dn. 1 marca 1922 r.,
Ignacy Daniłowicz — sędzią pokoju II okręgu w Sosnowcu od dn. 3 marca 1922 r.,
Marjan Mysłakowski — sędzią pokoju w Janowie, w okręgu sądu okręgowego w Lublinie od dn. 3 marca 1922 r.,
Wacław Blutstein — podprokuratorem przy sądzie okręgowym we Włocławku z siedzibą w Kutnie od dn. 28 lutego 1922 r.,
Andrzej Tarnowski — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Suwałkach od dn. 28 lutego 1922 r.,
Stefan Niedźwiedzki, sekretarz sądu okręgowego w Siedlcach — komornikiem przy sądzie okręgowym w Siedlcach na powiat Węgrowski od dn. 28 lutego 1922 r.,
Konstanty Halicki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym Ziemi Wschodnich z oddelegowaniem do pełnienia zastępczo czynności podprokuratora przy wilejskim sądzie okręgowym w Nowogródku od dn. 27 lutego 1922 r.,
Włodzimierz Ostaszkin von Galberg — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dn. 27 lutego 1922 r.,
Lucja Cybichowska — aplikantką przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dn. 27 lutego 1922 r.,
Stefan Stempień — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie od dn. 27 lutego 1922 r.,
Anna Henerowiczówna — aplikantką przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dn. 28 lutego 1922 r.,
Lewik Szejerson — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dn. 28 lutego 1922 r.,
Stanisław Pstrokoński — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie od dn. 3 marca 1922 r.

PRZENIESIENI:

- Aleksander Barzycki, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Jędrzejowie — na takież stanowisko do Pińczowa, ze względów służbowych, od dn. 27 lutego 1922 r.,
Tadeusz Szymon Grotkowski, sędzia pokoju w Rejowcu — na takież stanowisko do Siedliszcza, w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, od dn. 27 lutego 1922 r., wskutek skasowania sądu pokoju w Rejowcu,

Władysław Zawadzki, sędzia pokoju w Żyrzynie — na także stanowisko do Kraśnika, w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, od dn. 27 lutego 1922 r., wskutek skasowania sądu pokoju w Żyrzynie,
 Józef Sendra, sędzia pokoju w Wolbromiu — na także stanowisko do II okręgu w Jędrzejowie, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, zgodnie z podaniem, od dn. 1 marca 1922 r.,
 Stanisław Flinikowski, sędzia pokoju w Chorzeliach — na także stanowisko do Mławy, w okręgu sądu okręgowego w Mławie, zgodnie z podaniem, od dn. 28 lutego 1922 r.,
 Adam Darmas, sekretarz urzędu prokuratorskiego przy sądzie okręgowym w Łowiczu — na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Łodzi, zgodnie z podaniem, od dn. 27 lutego 1922.

ZWOLNIENI:

a) Na skutek podania:

Konstanty Kiszyński, sędzia wilejskiego sądu okręgowego w Nowogródku, dn. 27 lutego 1922 r.,
 Henryk Muraszko, sędzia wilejskiego sądu okręgowego w Nowogródku, dn. 27 lutego 1922 r.,
 Teodor Sawicz, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie, dn. 27 lutego 1922 r.,
 Kazimierz Giżycki, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łomży, dn. 28 lutego 1922 r.,
 Ludwik Warszawski, aplikant, zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, dn. 31 marca 1922 r.,
 Józef Korzeniowski, komornik przy sądzie okręgowym w Siedlcach na powiat Węgrowski, dn. 28 lutego 1922 r.

b) Wskutek skasowania sądów pokoju:

Kazimierz Wsołt, sędzia pokoju w Księżu Wielkim, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, od dn. 27 lutego 1922 r.,
 Jan Zaborowski, sędzia pokoju w Oleśnicy, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, od dn. 3 marca 1922 r.,
 Marjan Kubecki, sędzia pokoju w Opatowcu, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, od dn. 3 marca 1922 r.,
 Tadeusz Krzymuski, sędzia pokoju w Irzadzach, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, z dniem 1 lutego 1922 r.,
 Stanisław Zakrzeński, sędzia pokoju w Chmielniku, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, z dniem 1 lutego 1922 r.,
 Adam Lubowiecki, sędzia pokoju w Wiślicy, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, z dniem 1 lutego 1922 r.,
 Tadeusz Dąbrowski, sędzia pokoju w Michałowicach, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, z dniem 1 lutego 1922 r.,
 Władysław Karśnicki, sędzia pokoju w Skalbierzu, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, z dniem 1 lutego 1922 r.,

c) Na mocy art. 42 p. a. Tymcz. Przep. Służb.

Adolf Paszkiewicz, pisarz hipoteczny w Rawie, w okręgu sądu okręgowego w Łowiczu, dn. 27 lutego 1922 r.

d) Wskutek powołania na aplikanta Prokur. General. Rzplitej Polskiej.

Jan Błoński, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dn. 3 marca 1922 r.

ZMARLI:

Paweł Kuszlejo, sędzia pokoju III okręgu powiatu Daniłowickiego, w okręgu sądu okręgowego wilejskiego, dn. 24 lutego 1922 r.,
 Teodor Kalinowski, notariusz w Zamościu, dn. 16 lutego 1922 r.

UNIEWAŻNIONA NOMINACJA

Antoniego Aleksandra Beranka na sędziego pokoju VII okręgu m. st. Warszawy z dnia 11 lutego 1922 r. wskutek rezygnacji.

Dekretem Naczelnika Państwa z dnia 20 lutego b. r. Prezes Sądu Najwyższego p. Franciszek Nowodworski został zamianowany z dniem 1 marca 1922 r. Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego na miejsce po p. Stanisławie Szrednickim, przeniesionym na emeryturę na własne żądanie. Przy tej sposobności p. Minister Sprawiedliwości wyraził p. Szrednickiemu podziękowanie treści następującej:

„Czcigodny Panie Pierwszy Prezesie
 Sądu Najwyższego!

Dzień 1 września 1917 r. stanowi dla Prawnictwa Polskiego datę pamiętną, w dniu tym bowiem otwarte zostały Sądy Polskie, które stały się pierwszym widomym objawem odradzającej się państwowości.

Prace przygotowawcze i organizacyjne zarówno w fazie poprzedzającej otwarcie sądów, jak i w początkowym okresie ich działania wymagały nie tylko potężnego wysiłku całego ogółu prawniczego, ale i umiejętnej ręki, któraby zamierzonemu dziełu właściwy nadać umiała kierunek.

Wówczas to Pan, Czcigodny Panie Prezesie, ująłeś ster Najwyższej w Państwie Magistratury Sądowej w Swe doświadczone ręce, i, jako Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, przyczyniłeś się w ciągu czterech lat z połową do jej dalszego pomyślnego rozwoju.

Z wybitnymi zasługami w dziedzinie organizacji łączy Pan wielkie i naśladowania godne przymioty serca i charakteru, godząc umiejętnie dostojność piastowanego przez Pana Wysokiego Urzędu z prostotą i czynnością szczerze koleżeńską.

To też w chwili, gdy pod brzemieniem sędziwego wieku, z własnej woli i chęci, schodzi Pan z zajmowanego posterunku spełniwszy szczerze swe zadanie — za pracę tak płodną i owocną składam Panu Czcigodny Panie Prezesie, moje najpełniejsze uznanie i najgorętsze podziękowanie.

Warszawa, dnia 1 marca 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości

Sobolewski”.

Zamianowani zostali Dr. Józef Bühn, sędzia sądu apelacyjnego w Poznaniu, tudzież Dr. Stanisław Szymonowicz, sędzia Sądu okręgowego we Lwowie, sędziami Sądu Apelacyjnego we Lwowie.

K O N K U R S Y .

W okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego opróżniły się posady naczelników sądów powiatowych w Mielnicy, Grzymałowie, Kopyczyńcach, Kosowie, Skalacie, Mikulińcach, Lutowskach, Jabłonowie, Kozowie, Baligrodzie, Pruchniku, Krakowcu, Żabiu, Żurawnie i w Kałuszu.

Kandydaci o te lub o takie same posady, które mogą opróżnić się w innych sądach powiatowych, wniosą udokumentowane podania w drodze służbowej najdalej do dnia 20 marca 1922 na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

W sądzie powiatowym w Rozwadowie jest do obsadzenia posada naczelnika sądu powiatowego.

Podania o tę posadę lub inną równorzędną w krakowskim okręgu apelacyjnym opróżnić się mogąca należy wnieść do końca marca 1922 w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego w Krakowie.

Celem obsadzenia posad podurzędników sądowych ze systemizowane mi poborami, a to po jednej posiadzie we Lwowie, Jabłonowie i Skalacie rozpisuje się konkurs z terminem do dnia 31 marca 1922.

Ubiegający się o te lub tego rodzaju przy innym sądzie opróżnić się mogące posady—wniosą swe podania w drodze służbowej wprost do przyzdyum sądu apelacyjnego we Lwowie.

W okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego będą obsadzone posady starszych dozorców więźniów w sądach okręgowych w Brzeżanach i Stanisławowie—ewentualnie w innych sądach okręgowych opróżnić się mogące.

Ubiegający się mają wnieść odpowiednio udokumentowane podania w drodze służbowej wprost do przyzdyum sądu apelacyjnego we Lwowie do dnia 31 marca 1922 r.

W okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego opróżniły się posady woźnych przy sądach powiatowych w Załóżcach (obecnie w Podkamieniu), w Żurawnie (2 posady), Skalacie, Nieżankowicach i Horodence.

Ubiegający się o te lub o takie same przy innych sądach wschodniej Małopolski opróżnić się mogące posady, wniosą należycie udokumentowane podania w drodze służbowej wprost do przyzdyum sądu apelacyjnego do dnia 15 kwietnia 1922 r.